

ДЕВОЈКА КОЈА ОБЕЋАВА САШКА СОКОЛОВ

Упорност злата вредна

Велика будућност је пред најмлађом параолимпијком Сашком Соколов

ДРАГОСЛАВ ВИШЊИЋ
ФОТО: Милан Рашић

На Параолимпијским играма у Рију учествовало је 16 Орлова. Најмлађи члан била је 21-годишња атлетичарка Сашка Соколов. Када је при повратку угледала родитеље и тренера, од узбуђења су јој кренуле сузе, што су забележили камермани и фото репортери.

– Све ме је од једном стигло, наврло на очи и дословно и преносно – сада с осмехом о том моменту говори Сашка. – Само сам се годину и по дана бавила тим спортом и хицем од 34,25 метара стекла право да идем у Рио. Први пут сам била на неком великом и одмах највећем такмичењу, а отишла сам сама, без тренера Иване Минић. Све то је негатив-

но утицало да покажем колико сам спремна и да евентуално поправим лични рекорд.

Ривалке искусне, освајачице медаља из Лондона. Није било реално да се Сашка овога пута бори за медаљу. Ипак је с 33,26 м, близу свог максимума, упр-

кос свему показала да је сјајан такмичар и била шеста.

На питање како је без искуства успела да се само после године и по пласира тако високо открива:

– Нисам тек тада почела да се бавим спортом. Тренирала сам рукомет од осме године. Мама Данијела била је у том спорту.

Многи су с неверицом гледали како се дете без десне шаке веома успешно бави спортом. Велика жеља да умањи ефекте свог инвалидитета, Сашка је у жен-

ском Рукометном клубу Пирот постала најбољи голгетер. Доказала је упорношћу себи и другима да инвалидитет никако не мора да значи да је неко мање вредан и у неравноправном положају у односу на спортисте који немају таквих проблема.

ВЕЛИКА ПОДРШКА ДЕКАНА

Сашка уз подршку родитеља и тренера посвећује велику пажњу образовању. Била је одличан ђак у основној школи и гимназији. Као студент друге године Факултета за специјалну едукацију и рехабилитацију одмах по доласку из Рија отишла је код декана Снежане Николић, која је у току припрема за ПОИ пружала нашој репрезентативки велику подршку, као и остали професори.

– Без тога бих имала много мање сигурности и времена да се осветим јаким тренинзима – каже Сашка.

– Доласком у Београд на студије Факултета за специјалну едукацију и рехабилитацију, где сада студирам другу годину, одлазила сам редовно преко недеље на утакмице, мада нисам могла редовно да тренирам.

Тадашњи селектор Атлетске репрезентације спортиста с инвалидитетом, Властимир Голубовић,

чуо је за ову девојку и постала му је занимљива за дисциплину бацања кољџа. Неколико месеци тренирала је упоредо оба спорта. Због заузетости, Голубовић је замолио колегињу Ивану Минић да преузме бригу о Сашки.

– У том тренутку сам завршавала дипломски на Високој здравственој и спортској школи на тему „Врхунски спорт ОСИ атлетике у бацачким дисциплинама“. Бавила сам се радом једне од најуспешнијих група на свету, репрезентацијом Србије, коју је предводио Властимир Голубовић, тада као селектор и тренер најбољих – сећа се Иване. – Била ми је част да прихватим предлог, уз услов да ми у практичном делу Голубовић буде ментор у раду.

Сви оцењују да је успостављен сјајан пословни однос између Сашке и Иване, који прераста у велико пријатељство.

– Ивану сам упознала у мају 2015. и од тада заједно радимо. Одмах сам приметила да смо сличне, што је битно за напредак – каже Сашка. – У почетку је тренинзима присуствовао Голубовић, а онда смо све више Иване и ја саме радиле. Код ње ми се допада поступност, упорност

ДВОЈАЦ ЗА ВЕЛИКА ДЕЛА: Иване и Сашка поред паноа са Сашкиним ликом на аеродрому „Никола Тесла“

у савлађивању и најмањег детаља и прецизног исправљања грешке ако се јави у техници. Води рачуна о свему: исхрани, периодима одмора, спавању... Много

ПУТЕМ ОЦА САШЕ И МАМЕ ДАНИЈЕЛЕ

Сашка потиче из спортске породице, одакле јој је и љубав према спорту. Отац Саша је био најбољи играч ФК Раднички из Пирота. Одлазећи с њим на тренинге, пробудила јој се жеља да се бави истим спортом. С обзиром да у Пироту није било женског фудбалског клуба, играла је с дечацима. Ипак се окренула спорту у коме је била њена мајка Данијела – рукомету.

се то разликује од онога што сам радила у рукомету. Први пут сам видела шта значи имати професионалног тренера. За само два месеца постала сам јуниорска првакиња Европе 2015. на такмичењу у Хрватској.

С безрезервним поверењем упијала је сваку тренерову реч, покрет...

– Успех у Рију ме додатно мотивише на свим пољима и факултету, свакодневном животу, али и да што спремноје дочекам Параолимпијске игре у Токију 2020. године. Иване и ја смо уверене да ћу се тада борити за медаљу...